

ДУША
ОТ
ПЕПЕЛ
И
КРЪВ

ДЖЕНИФЪР Л.
АРМЕНТРАУТ

Превод от английски език Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *A Soul of Ash and Blood*

Copyright © 2023 by Jennifer L. Armentrout

All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-3111-5

ЕКСКЛУЗИВНО ИЗДАНИЕ

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-3016-3

На теб, читателю.

МОРЕТО
СТРАУД

*
Острови Водина

*
Безсмъртните Хълмове

МАСАДОНИЯ

*
Дъбов Пролод

*
Пенсърт

*
Кърватата Гора

*
Ново
Убежище

*
Боров Лес

*
Помпей

*
Костения
Храм

*
Падония

*
Локсуд

*
Три
Реки

WESTERN PASS

*
Бял Мост

*
Кланът Мъртви Кости
Бъркътън

*
МАСЕН

*
Края на Спеса

*
Долината
Ниел

КАРСОДОНИЯ

*
Върбови
Поля

*
Елисейските
Върхове

АТЛАНТИЯ

БЕЛЕЖКА ДО ЧИТАТЕЛЯ

Въпреки че животите на персонажите от книгите ми са художествена измислица, такива събития се случват и в живота извън тези страници – включително на мен самата. Затова знайте, че в тази книга засягам темите за самонараняването и малтретирането.

Моля ви, осъзнайте, че не е нужно да страдате.

Има кой да ви помогне.

НАСТОЯЩЕ I

Сладникав, но застоял мирис се носеше откъм тъмния коридор. Завъртях глава към леките, забързани стъпки, посегнах към ножницата на хълбока си и извадих кинжала от кървав камък.

Един вампир се стрелна между колоните от пясъчник и хукна към осветения от лампи коридор на безкрайното подземие под замъка Уейфъър – само за миг мярнах развятата му тъмна коса, алабастровата кожа и пурпурната коприна.

Дори не се поколебах. И двамата с Киеран не им давахме нито капка шанс, откакто слязохме под земята.

Хвърлих кинжала през залата. Острието от кървав камък се заби надълбоко в гърдите на вампиря и го гласна назад, прекъсвайки дразнещия му, противен писък. В плътта на Възнесения веднага плъзна мрежа от пукнатини, която се разпростря от бузите към шията му. Кожата му се напука, започна да се лющи и отлепва, превръщайки се в прах. След секунда кинжалът ми издрънча върху каменния под до скупчената коприна.

– Кас.

Думата прозвуча като въздишка и устните ми се извиха в усмивка въпреки тревогата в нея.

Не можех да се сдържам, когато Попи ме наричаше така. Понякога, като чуех името си от нейните устни, гърдите ми се стягаха, а в същото време се чувствах лек като въздуха. И винаги се усмихвах.

– Този Възнесен не ни напада.

– Тичаше към нас.

Отидох да взема кинжала си от земята.

– Или тичаше *от* нас – предположи тя.

– Е, и така може да е било.

Избърсах острието в крачола си, прибрах кинжала в ножницата и се обърнах към нея – и проклетият ми дъх секна.

Всеки сантиметър от Попи беше доказателство, че току-що е водила жестока битка. Бузите, ръцете и дрехите ѝ бяха омазани с кръв и мръсотия, да не говорим за босите ѝ ходила. Плитката, в която беше прибрала буйните си коси, почти се бе разплела и кичурите ѝ лъщяха като гъсто червено вино на смътната светлина от газените лампи, разливайки се по раменете и гърба ѝ.

А в моите очи беше толкова неземно красива.

Моята другарка.

Моето сродено сърце.

Моята кралица.

Не богиня, а Древна богиня – Древната богиня на кръвта и костите. На живота и смъртта.

Нова шокова вълна разтърси тялото ми и едва не залитнах. Случваше ми се на всеки няколко минути, откакто Попи унищожи Кървавата кралица. И сигурно нямаше да спре скоро.

– Но все пак ако някой не иска да се превърне в купчинка пепел, не бива да тича към теб. – Поклоних ѝ се дълбоко. – Кралице моя.

Попи мигна бавно, видимо не се трогна от рицарската ми постъпка. А като видя, че усмивката ми грейва още повече, плътните ѝ устни трепнаха в опит да сдържат нейната, но разкриха връхчето на единия ѝ остър кучешки зъб.

Мигновено ме прониза похот. Сведох брадичка и склжих очи с нейните. Всеки път, когато зърнех кучешките ѝ зъби, копнеех да ги усетя в плътта си. *Поправка.* Копнеех да ги усетя в плътта си, докато потъвам надълбоко в нея.

Някой се прокашля.

– Може ли да продължим? – попита дрезгав, монотонен глас. –

Или да ви оставя насаме за малко?

Бузите на Попи поруменияха и лицето ѝ се обля с цвят, който липсваше, откакто пристигнахме в Уейфър. Обърнах поглед към гласа.

Здравенякът с черно-сребриста коса вирна вежда.

Шибаният Нектас, най-възрастният и безспорно най-опасен от дракените, започваше да ми лази по нервите.

Задържах погледа му, потушавайки страстта към съпругата си. Не защото той беше тук. И дори не защото се намирахме в подземие, където издирвахме баща ѝ. Направих го заради Попи.

Нещо не беше неред.

Отидох при двамата – вечно бдителният Делано стоеше до нея в облика си на вълчак.

– Готова ли си?

Тя кимна и тръгна. Подът сигурно беше леден под босите ѝ крака. Вече ѝ бях предложил да я нося.

Погледът, с който ми отвърна, ме отказа да питам пак. Киеран ѝ отправи същото предложение. И той получи същия предупредителен поглед – направо да ти се прииска да си скриеш топките. За наш късмет Попи вероятно ни предпочиташе с невредими интимни части.

Продължихме напред, но аз не отлепих поглед от нея.

В Костения храм, преди да отприщи свирепата си ярост върху Кървавата кралица, гледах с неудържим ужас как бронята ѝ избухва от чиста светлина. И не можах да направя нищо. Бях изпитвал такъв страх един-единствен път в живота си дотогава: когато стрелата я прониза в Пустошта и гледах как животът напуска тялото ѝ. Изживях същия ужас и по-рано, когато видях от устата ѝ да се стича кръв. Беше се променила, макар и само за броени секунди, и плътта ѝ се бе превърнала в калейдоскоп от светлина и сенки, докато зад гърба ѝ се издигаха силуети на криле. В онзи момент ми напомняше на крилатите статуи, бранещи Града на боговете в Илизеум.

После унищожи Исбет пред очите ми.

Кървавата кралица нямаше да липсва на никого, но тя ѝ бе-

ше майка.

Рано или късно мисълта, че е убила собствената си майка, щеше да я връхлети с пълна сила, извличайки множество оплетени, сложни емоции.

А аз щях да съм до нея.

Киеран – също.

Той вървеше от другата ѝ страна и правеше същото като мен. На всеки няколко секунди надникваше към нея със смесица от тревога и страхопочитание по окървавеното му лице.

Изглеждаше потресаващо.

Точно като мен.

Дрехите ни и останките от броните ни бяха съдрани от битки. Знаех, че целият съм оплискан в кръв – моя и тази на дакаите. Останалата беше изсъхнали пръски от онези, които бяха поразени – но не *останаха* мъртви.

Надзърнах към Делано, който крачеше тихо зад нас. Въпреки че повечето вълчаци и другите ни съюзници в момента прекосяваха Карсодония, издирвайки Възнесени и брат ми, Делано бе избрал да следва Попи.

Изпитах странно, настойчиво безпокойство, когато Делано вдигна глава и проблясващите му бледосини очи срещнаха моите. Зачудих се дали животът, възвърнат на погубените в битка, не е дар, който можеше да загуби всеки момент. Нямах истинско основание да мисля така. Според Нектас, толкова многобройни възкресения наведнъж със сигурност се случвали не само със знанието на Древните богове на живота и смъртта, но и с тяхна помощ.

Пък и това безпокойство можеше да произтича от цял куп други неща. Все пак се намирахме в леговището на врага и макар че никой от простосмъртните слуги и кралските стражи, останали в Уейфеър, не беше оказал съпротива, когато влязохме, а и дотук в подземията бяхме срещнали само трима Възнесени, на никого от нас не му беше спокойно тук. Уейфеър не беше наш. И никога нямаше да бъде.

Другата мисъл, която ме терзаеше в момента, беше, че брат ми

хукна след Милисът, която пък се оказа сестра на Попи. А никой от нас не знаеше какво е нейното отношение към майка им.

Но личният ми опит с Мили сочеше, че тя през половината време не знае какво отношение има към каквото и да било.

Пък и да не забравяме, че бабата и дядото на Попи, също Древни богове, вече не спяха, а нещо ми подсказваше, че някой от тях рано или късно ще влезе в света на простосмъртните.

Нека споменем и Калъм, златния лайнар Възвращенец, с когото тепърва трябваше да се справим, а това водеше до най-обезпокоителната мисъл от всички дотук. Да, бяхме надвили Кървата корона, но най-страшната битка предстоеше. Досега само бяхме попречили на Колис, първичния и *истински* Древен бог на смъртта, да възприеме телесната си форма. Но той си оставаше свободен и буден и не беше единственият. Всички тези неща бяха крайно належащи, но...

Погледът ми се върна към профила на Попи и гърдите ми пак се свиха. Тънкият, назъбен белег на бузата ѝ и този през челото и едната ѝ вежда изпъкваха още по-ярко отпреди. Тя беше бледа – по-бледа, отколкото когато се свести в Храма. А не трябваше ли да е обратното? Не трябваше ли кожата ѝ да е румена вече? Но с изключение на краткото изчервяване преди малко си оставаше все така бледа, а това ме тревожеше най-много от всичко.

Попи завъртя глава към мен. Погледите ни се срещнаха. Ирисите ѝ бяха с цвета на росна пролетна трева, прошарени с ярки сребристи жилки – етер. Въобразявах ли си, или ивичките бяха започнали да светят по-ярко, докато стигнем до Уейфеър? Сочните ѝ устни се извиха в успокоителна усмивка и веднага разбрах, че е доловила тревогата ми или защото я излъчвах, или просто защото четеше мислите ми – и тези на всички около нас.

Пресегнах се и я хванах за ръката. Гърдите ми се свиха още повече. Ръката ѝ, толкова по-дребна от моята, беше *студена*. Не ледена, но не и топла.

– Добре ли се чувстваш? – попитах я тихо, но гласът ми все пак отекна в просторната зала.

Попи кимна.

– Да. – Сбърчи вежди и очите ѝ се взряха в моите. – Ти?

– Винаги – пророних и надникнах към Киеран.

Сега в погледа му имаше повече тревога, отколкото страхопочитание. Без да му казвам нищо, той се приближи до Попи.

Нещо не беше наред.

Като започнем с Нектас, който вече вървеше безмълвно от другата страна на Киеран. По-рано Попи ни попита дали нещо, в което се беше превърнала, Древен бог, какъвто не бе съществувал досега, е добро или лошо. Вече знаех отговора. Но как ѝ отвърна Нектас?

Времето ще покаже.

Е, това изобщо не ми харесваше.

Не ми харесваше и изражението, с което той гледаше Попи. Приличаше на онова, с което всички гледахме Малик – защото не бяхме сигурни дали можем да му се доверим. Не беше добре дракен да те гледа така.

Попи спря внезапно на входа на дълъг, тъмен коридор. Във въздуха се носеше мирис на плесен, който заплашваше да ме върне към едни по-мрачни, студени места. Спрях мислите, преди да превземат ума ми. Сега не му беше времето за такива глупости.

Тя измъкна ръката си от моята и се обърна към нас.

– Добре. Защо постоянно ме гледате? – попита с ръце на хълбоците и вирната брадичка. – Да не би да се е променило нещо в мен?

– Като изключим сладките ти кучешки зъбки? – пошегувах се.

Попи присви очи насреща ми, но аз ѝ се ухилих и тя прокара език по горните си зъби. И трепна, навярно клъцнала езика си отново.

– Като изключим тях.

Киеран мълчеше, а Делано седна, тупвайки с опашка по каменния под. Нямах представа какво трябва да означава това.

– Вероятно те гледат с тревога – отговори с дрезгавия си глас Нектас.

– Защо? – Погледът на Попи запрескача между двамата ни с Ки-

еран. – Не съм ли аз последното нещо, за което трябва да се тревожите?

– Амиии... – провлачи Нектас.

Киеран изду ноздри и завъртя рязко глава към дракена. Реакцията му ми напомни за нещо друго, което Нектас ни беше казал в Храма. За тежкия смисъл зад думите му, когато ни предупреди да внимаваме дали Попи наистина се е превърнала в нещо добро.

– Не бих казал, че си последното нещо, за което да се тревожат – продължи Нектас. – По-скоро си... второто нещо, за което да се тревожат.

– Какво означава това? – попита Киеран.

Нектас го погледна бегло.

– Колис е основната ни грижа. – Той килна глава. Дългите му, посребрели коси се люшнаха през едното му голо рамо, разкривайки леко изпъкналите му люспи. – А тя трябва да ви е втората.

Попи се намръщи.

– Не съм съгласна. Мисля, че баща ми и твоята дъщеря си споделят първото място, после е Колис. Аз дори нямам място в списъка.

Нектас отвори уста.

– На твое място бих внимавал с отговора – предупредих го.

Древният дракен бавно извърна глава към мен. Впихме погледи един в друг. Вертикалните му зеници се свиха до тънки черни чертички на фона на яркосините му ириси.

– Интересно.

Вдигнах вежда.

– Кое?

– Ти – отвърна той. Делано прилепи уши към главата си в напрегнатото мълчание, което се спусна след самотната дума. – Излезе пред нея, сякаш вярваш, че се нуждае от закрилата ти.

Изобщо не бях усетил, че съм го направил. Киеран и Делано също не бяха забелязали.

– Е, и?

Попи въздъхна зад нас.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Мъдро от твоя страна. Дори най-могъщите същества се нуждаят от закрила понякога – посъветва Нектас. – Но този случай не е такъв.

– Не съм сигурен.

Отпуснах ръка върху дръжката на кинжала на хълбока ми. С него не можех да нараня дракен, но поне щеше да го заболи.

– Всичко това е напълно ненужно – обади се Попи.

– И за това не съм сигурен. – Усетих, че се опитва да ме заобиколи отдясно, затова пристъпих да запирищя пътя ѝ, без да изпускам погледа на Нектас. – Изобщо не ми пука кой си. Нямах основание да я смяташ за заплаха.

Дракенът кривна уста нагоре и пак се спусна твърде дълга тишина.

– Прекалено много приличаш на него.

– На кого? – попита Попи.

Зениците му се разшириха.

– На онзи, от чиято кръв произлиза.

– Какво? – процеди под носа си Киеран, после попита на висок глас: – Кой е бил той?

По лицето на дракена пробяга едва доловима усмивка.

– Искаш да кажеш кой е той.

Вдигнах вежди.

– Ще трябва да...

Прекъсна ме глух тътен. Делано стана и се заоглежда, а звукът се усилваше, ставаше все по-дълбок. Стрелнах поглед към Киеран. Той се завъртя, а подът под нас затрепери. Обърнах се към Попи.

Зелено-сребристите ѝ очи бяха изцъклени.

– Какво?

Облаци прахоляк се посипаха като сняг от високия таван, покривайки раменете ни и пода. Грохотът нарастваше, докато не разтресе целия замък.

– Не съм аз – извика Попи и вдигна ръце. – Кълна се.

Погледнах към каменния таван, в който внезапно плъзнаха тънки пукнатини.

– Мамка му!

Сграбчих Попи и се втурнах напред, а Делано ни последва. Пукнатините стигнаха до колоните и запълзяха стремглаво надолу по тях. Уплаших се, че целият проклет замък ще се срути върху главите ни, и първата ми мисъл беше за Попи. Натиках я между двама ни с Киеран, а Делано се притисна към краката ѝ. Тя изпищя, като я затворихме между трима ни, за да я защитим с телата си, ако таванът наистина рухнеше отгоре ни.

Нещо тежко се прекатури някъде из подземиеото, разбивайки се в пода, и Делано изскимтя. Прашните облаци ставаха все по-гъсти. Тътенът се усилваше, докато не заглуши всички други звуци, и цялото кралство се разтресе...

После всичко спря. Изведнъж.

Тътенът. Пропукването на камък и хоросан. Рухването на подпорни греди. Всичко просто секна така внезапно, както бе започнало.

– Ъм – обади се приглушено Попи. – Едва дишам.

Виждах само върха на главата ѝ под ръцете ни с Киеран. Но още не бях готов да ги махна.

– Това не беше тя – заяви изумено Нектас. – Те бяха.

– Те? – повтори Киеран, откъсвайки бавно ръце от Попи.

– Боговете – поясни дракенът. – Явно някой от тях се е разбудил наблизко.

Някой от тях се е...

Попи изскочи изпод ръцете ми бързо като стрела. Очите ѝ още бяха ококорени, но вече грееха въодушевено.

– Пенелафи – пророни задъхано тя, въртейки глава ту към Киеран, ту към мен. – Не помните ли? Казахте, че богинята Пенелафи спи под градската библиотека! – Тя сръчка Киеран в ръката и той залитна назад. – Опа. Извинявай.

– Няма нищо. – Киеран успя да запази равновесие и се ухили. – И да, наистина го казах.

Тя се завъртя към Нектас.

– Може ли да я видим? Така де, след като освободим баща ми и намерим дъщеря ти Джадис. Ако не знаеш, аз съм кръстена на...

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– На богинята, говорила за теб много, много преди да се родиш – довърши Нектас. – И първа те нарекла Носителката на смърт. Пророчество, което ти сбъдна.

Тя бавно отпусна ръце до тялото си.

– Е, като го погледна от тази страна... – Стисна устни. – Май размислих.

Адски ми се прииска да фрасна дракена в лицето, задето ѝ открадна този кратък момент на вълнение.

Нектас се изкикоти.

– Сигурен съм, че ще ѝ е интересно да те срещне. На всичките ще им е интересно, но когато му дойде времето – заяви той и лицето му омекна в изражение, което досега не бях виждал. – Най-добре да вървим, защото няма да се учудя, ако в столицата спят и още Древни богове. Не искам да съм под земята, ако това се случи отново.

Прав беше. Никой не искаше.

– Между другото – подхвана той и погледна мен и Киеран, когато тръгнахме по коридора, – вие двамата сте... големи сладури.

Киеран сбърчи чело и затупа прахоляка от раменете си.

– Май никога не са ме наричали сладур, но благодаря. – След малко добави: – Ако е за благодарене.

Дракенът пак се засмя.

– И тримата се спуснахте да я предпазите. – Той кимна към Делано, който подтичваше до Попи, която ни водеше по поредния коридор, още по-тесен от предишните. Една колона се беше срутила и сега лежеше опряна в съседната. – Единственото същество, което щеше да оцелее, ако замъкът наистина рухнеше.

Дори не се бях замислил за това.

Попи се ухили.

– Наистина си беше сладурско.

Киеран изпuffта и можех да се закълна, че светлокафявите му бузи почервенияха.

– И сте Единени по разни други начини, нали? – продължи Нектас.

Делано наостри уши и Попи завъртя глава към него. Бузите ѝ

си възвърнаха малко от цвета. Вълчакът замаха с опашка. Очевидно ѝ беше предал нещо интересно през първичния *нотам*. По-късно щях да я попитам какво.

– Да – потвърди тя. – Но май на всички ще ни е нужно малко повече време да запомним, че ако аз съм добре, и тримата ще сме добре.

– Доста меко казано – отбеляза Киеран и аз се ухилих.

Но усмивката ми бързо изчезна. Защото веднага щом смущението напусна Попи, кожата ѝ стана още по-бледа отпреди.

Нещо не е наред.

Чувството се усилваше с всяка следваща крачка към недрата на подземния лабиринт от зали и коридори, по които Попи бе скитала като дете. Не можех да си обясня защо се чувствам така. Натискът оставаше върху гърдите и гърлото ми...

Драс. Драс. Драс.

Попи спря отново. Този път ръцете ѝ започнаха да се отварят и затварят до тялото ѝ. Откъснах поглед от нея и го отправих към коридора пред нас. Меко сияние разпръсваше сенките.

Този звук. Всички го разпознахме. Бяхме го чули в Дъбов проход. Дращенето на нокти по камък.

Нектас тръгна уверено напред, а Попи остана застинала на място. Докоснах я по рамото, за да привлеча вниманието ѝ.

– Добре ли си? – попитах.

Този път не я питах как се чувства физически.

Тя кимна и преглътна, загледала в Нектас. Той спря, преди да навлезе в светлината, и погледна назад към нас.

– Сигурна ли си? – попита Киеран, претърсвайки очите ѝ.

– Да. Да. – Тя прочисти гърлото си. – Просто... това е баща ми, а аз не знам какво да мисля, какво да му кажа дори.

Ясно.

Мъжът, когото ѝ предстоеше да освободи, беше непознат за нея, колкото и да го беше издирвала в детството си – той живееше в плен от твърде дълго. Сигурен бях, че Попи се разкъсва между вълнение и чувство на вина; живееше с мисълта, че някак е опетнила спомена за Лео, и съжаляваше, че не е познала мъжа

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

в клетката под Уейфеър и в Дъбов проход. На всекиго би му на тежало да мисли за това. Камо ли да направи нещо по въпроса.

Обгърнах бузата ѝ с длан и обгърнах лицето ѝ към своето. Кожата ѝ беше толкова студена.

– Не е нужно да чувстваш или мислиш каквото и да било в момента. Трябва само да го освободиш. – Понижих глас. – Дори няма нужда да го виждаш, ако не си готова. Никой няма да те съди.

Киеран кимна утвърдително.

– Каквото и да решиш, ние сме до теб.

Попи прехвърли поглед помежду ни, после върна вниманието си към Нектас. Погалих я с палец по челюстта. Тя потрепери леко, после вдиша дълбоко. Изопна рамене и разбрах какво е решила още преди да проговори.

– Готова съм.

– Разбира се – пророних и се наведох да целуна хладното ѝ слепоочие. – Толкова си смела.

– Не бих казала – отвърна тя, но кимна. – Обаче ще бъда.

Киеран се усмихна и вдигна ръка.

– Както винаги.

Докосна другата ѝ буза и очите му се разшириха леко. Поглед-на ме над главата ѝ.

Беше усетил колко е студена кожата ѝ. Кимнах му отривисто.

– Готова съм – повтори Попи, изтръгна се от нас и тръгна напред с Делано.

Двамата с Киеран останахме на място за секунда. Той проговори тихо, така че Попи да не го чуе:

– Защо кожата ѝ е толкова студена?

– Не знам – отвърнах. – Но нещо...

– Не е наред.

Върнах рязко поглед към него.

– И ти ли го усещаш?

– Да. В гърдите ми и ето тук – посочи гърлото си той.

По дяволите!

Това далеч не ме успокои, но моментът не беше подходящ за

такива размисли. Бяхме обещали на Попи да бъдем до нея, затова я последвахме и четиримата заедно стигнахме до Нектас.

Драскането се усилваше.

– Знам, че не ти е лесно – прошепна Нектас, свел поглед към Попи. – И на него няма да му е лесно. Ирес винаги е бил... – Той поклати глава. – Трябва да побързаме.

Усетих, че Попи иска да го попита какво се канеше да каже, но вместо това той излезе на светлината и се обърна към нея. Дращенето на нокти в камък спря. Настигнахме я, а сърцето ми ускори ритъма си, за да бие с този на нейното. Вдигнах поглед от нея и видях какво стои отпред.

Клетка, поставена в средата на осветено с лампи помещение. Зад черните ѝ решетки, вероятно изсечени от сенконий, бе затворена огромна сива котка с яркозелени очи, вперени в Попи – също като в Дъбов проход. Не се и съмнявах, че още тогава я е познал. Навярно и при първата им среща преди години.

– Богове! – прошепна Нектас с изцъклени очи и стегната уста.

Богът не беше изглеждал толкова зле последния път, като го видяхме. Ребрата му стърчаха под матовата му сива козина. Коремът му беше хлътнал. Като завъртя глава към Нектас, сухожилията във врата му се обтегнаха видимо.

Ирес скочи немощно към решетките, докато все още ярките му очи се лутаха трескаво между Нектас и Попи, които първи влязоха в залата.

– Това отблъскващи заклинания ли са? – попита Киеран, забелязал знаците, издълбани в тавана и пода от сенконий, символи и букви на древен атлантйски, езика на боговете.

– Да. – Нектас отиде до клетката. – Никой в света на простосмъртните не би трябвало да притежава такова познание.

– Калъм – предположих, докато гледах как Попи коленичи пред клетката.

Нектас кимна.

– Но това не е най-голямата ни спънка в момента. – Той хвана решетките за секунда, привличайки вниманието на Ирес. – Може да е малко... нестабилен, особено ако е бил в това състояние

толкова дълго, колкото се боя. Сега е най-вече животно. Трябва да сме внимателни.

Нямаше нужда да ни го казва, защото Ирес непрекъснато се хвърляше към решетките, притискаше се към тях, докато от гърлото му излизаше дълбок звук, нещо средно между ръмжене и скимтене.

Клекнах зад Попи и притиснах ръце към коленете си, за да потисна нуждата си да я хвана и да я издърпам назад.

– Можеш ли да минеш през решетките? – попита Попи, кършейки ръце. Сигурен знак, че беше напрегната. – А аз мога ли?

– Вероятно ще можеш. Някой ден – додаде Нектас. – Аз обаче мога. – Съсредоточи се върху Ирес. – Вече си в безопасност. Обещавам ти – увери бога с прегракнал от емоции глас. – Просто искам да се успокоиш. Става ли?

Ирес пак се хвърли срещу решетките.

– Това май не беше „да“ – отбеляза Киеран, коленичейки до мен.

– Всичко е наред – пак се опита да го успокои Нектас, но колкото повече говореше, толкова повече Ирес буйстваше, крачеше нервно напред-назад и се мятеше срещу решетките. – Проклятие, ще се нарани.

– Почти... почти нищо не долавям от него. – Тревога заливаше гласа на Попи и можех да се закълна, че се стича в собствено то ми гърло като гъста сметана. – Преди не беше такъв.

– Бил е в този облик твърде дълго – обясни Нектас. – Не е като при нас – добави, кимвайки към Киеран и Делано. – Ние сме от два свята. Той е от един, и е прекалено лесно, дори за бог и Древен бог, да изгуби себе си, ако остане в животинска форма твърде дълго.

Мамка му! Колко ли дълго беше *твърде дълго* за един бог? Навярно стотици години. Тогава ми хрумна друга мисъл. Дракенът говореше за богове и Древни богове. Това означаваше ли, че Попи би могла да...

Поклатих глава. Сега не беше моментът за такива размишления. Погалих я по гърба, гледайки как Ирес кръстосва тясното

пространство. Жал ми беше за нея – и за двама им.

– Не знаех – отвърна Попи на Нектас.

– Нито пък аз – обади се Киеран.

– Отгоре на всичко вероятно е усетил как другите богове се пробуждат – обясни Нектас. – Сигурно го е ударило като гръм, за който не е бил подготвен.

Ирес се притисна към решетките пред нас и Киеран стана.

– Мога да опитам да му отвлека вниманието, докато вие... по дяволите, *Попи*.

Обзе ме жестоко дежавю, като видях как Попи се хвърля напред. Посегнах да я хвана, но – дявол да я вземе – тя беше много бърза, когато си решише, а сега още повече.

– Попи – извиках, а тя клекна и пхна ръка между решетките. – Недей...

Твърде късно.

Докато праметна ръка през корема ѝ, Попи вече беше долепила длан до врата на Ирес. Той завъртя глава назад и оголи остри като ножове зъби. От цялото му тяло извираше предупредително ръмжене. Опитах се да издърпам Попи назад. Щеше да е бясна, но предпочитях да ми се ядоса, вместо да разбере какво става, когато Древен бог загуби ръка.

– Всичко е наред – каза тя и вдиша дълбоко. – Дай ми малко време. Моля те.

Не исках, но все пак ми се помоли. Въпреки това едва се сдържах да не я сграбча отново. Единствената причина да успее беше, че и тя успя.

Ирес потрепери и дълбокото ръмжене заглъхна. Той просто стоеше на място и дишаше тежко. Знаех какво прави Попи – вливаше му хубави мисли и емоции. Успокояваше го.

Първия път, когато го направи на мен, още не знаех на какво е способна. Толкова бързо успя да ме облекчи – да ми вдъхне покой, – че ме смая. Беше ми поднесла истински дар. Въпреки това исках красивата ѝ ръка възможно най-далеч от Ирес. Харесвах ръцете ѝ и нещата, които се учеше да прави с тях.

Попи беше притворила очи, а Делано се притисна към нея,

приковал бдителен поглед в Ирес.

– Спокойно – каза му тя. – Дай му още няколко секунди.

– Каквото и да си намислил да правиш с решетките... – обърна се Киеран към Нектас, стиснал кинжал, който нямаше да се колебае да използва. – Съветвам те да го направиш бързо.

– Работа по въпроса.

Нектас отстъпи от решетките.

Ирес потрепери. Козината му настръхна, а Попи не отлепи ръка от него, дори когато той легна по корем. Ушите му потрепнаха. Ярък син проблясък откъм дясната ни страна озари цялата зала – дракенов огън. Нектас не се беше преобразил. Струва ми се, че щяхме да усетим гигантския дракен в помещението, ако беше го направил. Стана ми любопитно, но не смеех да откъсна очи от Ирес и Попи.

Ирес затрепери и въздухът се изпълни с мирис на нагорещен метал. В очите му лумна сребриста светлина и плъзна по тялото му. Козината му започна да се разрежда, оголвайки златиста кожа. Мускулите му се свиваха, костите му се пренареждаха с прашене. Порасна му дълга червеникавокестенява коса – дълга почти колкото тази на Нектас. Прегърнах Попи и с другата си ръка и я притиснах силно към себе си, докато баща ѝ се трансформираше мъчително. Сякаш се съпротивяваше. Или поне животното в него. Процесът едва ли отне повече от минута, но изглеждаше болезнен, за разлика от трансформациите на Киеран и другите. Имах чувството, че усеща как всеки от извитите му нокти се прибира в пръста си.

Обля го нова вълна трепкаща светлина, после в клетката на мястото на голямата котка вече имаше мъж. Седеше на колене, превит на две, и гледаше през кичури немита коса ръката на Попи, която се оказа върху рамото му.

Попи я вдигна и я отдръпна бавно със свити пръсти. После стисна моята ръка, обвита около корема ѝ.

– Здравей – прошепна на баща си.

Яркозелените очи на бога се впериха в нейните – бяха почти същите. Сребристото сияние зад зениците им беше слабо. По-го-

лямата част от лицето му беше скрита, но се виждаше колко е хлътнало и изпито. Целият трепереше.

– Не знам дали... дали ме помниш – подхвана Попи. И тя трепереше. Прегърнах я по-силно. – Аз съм Попи. Е, всъщност съм Пенелафи, но приятелите ме наричат Попи. И съм твоя...

Дъхът ѝ пресекна. Погалих едната страна на тялото ѝ и я притиснах към себе си.

Ирес я наблюдаваше мълчаливо, без да забелязва двама ни с Киеран, дори Делано. Богът дишаше тежко, учестено, и кокалестите му рамене се издигаха с всяко вдишване.

– Ирес – каза тихо Нектас.

Ирес рязко завъртя глава към другия край на клетката. Нектас не само беше разтопил голяма част от решетките, но вече стоеше вътре.

– Вече съм тук – продължи дракенът с нежен глас, на какъвто не бях вярвал, че е способен. Беше отпуснал спокойно ръце до тялото си. – Идвам да те заведа у дома.

Ирес пак потрепери и затвори очи. Нектас запристъпва внимателно към него.

– Ще се опитам да му намеря одеяло или нещо подобно – каза дрезгаво Киеран.

– Благодаря.

Попи обърна глава и притисна буза към гърдите ми. Под очите ѝ блестеше влага. Богове, дори не можех да си представя какви емоции улавя от него сега.

Всъщност можех.

В момента Ирес изпитваше всичко и нищо. Облекчение, но и обърканост, навярно от дългото гладуване и от всичко, което му бяха причинявали. Сигурно беше уплашен до смърт. Аз и двата пъти се бях страхувал, че сънувам освобождаването си. Сигурно се притесняваше, че ще се събуди и нас няма да ни има. Пак ще е само с нея. С тях. Ще му се подиграват. Ще го изтезават. Сигурно се ужасяваше при мисълта, че наистина е опитал да нарани тези, които бяха дошли да му помогнат.

– Не е сън – казах му.

Той вдигна глава и очите му срещнаха моите през оплетената завеса от коса.

Кимнах и избърсах с пръсти сълзите под очите на Попи.

– Наистина се случва. Всичко свърши. Тя е мъртва. Исбет. Свободен си.

Ирес въздъхна насечено. Преглътна. Устните му се раздвижиха, но от тях излезе само грачещ звук, докато се мъчеше да възстанови връзката между тялото и ума си, за да проговори. Само боговете знаеха кога за последен път е говорил.

Киеран се върна и даде на Нектас едно от черно-пурпурните знамена.

Дракенът му кимна признателно и коленичи до Ирес. Загърна го внимателно с плата и той едва не се срути под теглото му, но след секунда една измършавяла ръка вкопчи крехки пръсти в ръба на знамето. Богът задържа плата около тялото си и макар това да не беше много, беше все *нещо*.

– Знаем – програчи немошно. Вдигна другата си ръка и я подаде през решетките. – Знаем... коя си.

Попи се отдръпна назад и тялото ѝ се скова до моето, но след малко пак се приведе напред.

– Добре – прошепна с пресеклив глас. Измъкна едната си ръка от моята и преплете пръсти с неговите. Раменете ѝ се отпуснаха. – Добре.

Сведох глава и я целунах по тила. Ирес стисна слабо ръката ѝ. Баща. Дъщеря. Нищо че си бяха непознати.

– Къде е... къде е тя? – попита пресипнало Ирес, без да пуска ръката на Попи. – Другото ми... момиче.

– Милисънт? – Попи преглътна тежко. – Не е тук, но...

– Добре е. С брат ми е.

Не знаех дали Малик я е намерил вече и дали това щеше да е за добро. Но Ирес не биваше да се тревожи за тази каша точно сега.

Богът въздъхна тежко и бавно обърна глава към Нектас.

– Съжалявам...

– Не мисли за това сега – прекъсна го Нектас. – Трябва да те

върна у дома. Не си добре.

Киеран надникна въпросително към мен и аз поклатих глава.

– Не мога... да не мисля. Не знаех... че ще стане така. Не бих... не бих я довел с мен... ако очаквах... – Той се закашля разтреперано. – Съжалявам.

Джадис. Говореха за дъщерята на Нектас. По дяволите!

– Тя е... – Дъхът на Ирес свиреше в гърлото му. Той измъкна ръка от тази на Попи и я отпусна вяло до себе си. Попи се протегна напред и хвана решетките. – Знаем... къде е тя. Във Върбови...

Той си пое малка глътка въздух.

– Върбови... – подкани Нектас с напрегнато изражение.

– Върбови поля – възкликна Попи. – За градчето ли говориш?

– Да. Тя е... тя е там. Съжалявам. Толкова съм... уморен. Не знам...

Ирес загуби и последните си сили. Полетя към земята и Нектас го хвана в последния момент.

– Не! – Попи скочи на крака и вкопчи ръце в решетките. – Добре ли е?

– Струва ми се.

Нектас опря длан в челото на припадналия бог.

– Мога да му помогна – каза Попи и пак се пресегна през решетките. – Само трябва да го докосна. Ще го излекувам...

– Това не може да се излекува от друг човек. Добре е – побърза да я увери Нектас. – Просто изгуби съзнание.

– Как може да е добре, като е изгубил съзнание? – попита Попи. – Хич не звучи добре.

– Очевидно не се е хранил твърде дълго. – Нектас стискаше устни от гняв, макар и да успокояваше Попи. – Прекалено е слаб.

– Сигурен ли си, че е само това?

Тревогата ѝ усукваше вътрешностите ми, задушаваше ме.

Нектас притисна отпуснатия бог до гърдите си.

– Просто трябва да го прибера у дома, за да влезе под земята. Тук не може да стане – обясни той. – Не и с този сенконий.

– Добре. Ясно. – Попи вдиша дълбоко и пусна решетките. –

Май говори за Върбови поля. Намира се източно от столицата, леко на север. Там обучават повечето войници. Има няколко храма и ако те са като... – Тя залитна назад и вдигна ръка към главата си. – Ох!

– Какво стана? – скочих към нея и я хванах за раменете.

– Не знам. – Тя сбърчи чело. – Зави ми се свят за момент.

– Пребледняла си. – Надникнах към Киеран. – Още по-бледа е отпреди, не мислиш ли?

Киеран кимна.

– Така е.

– Сигурно защото ме боли главата – оправда се тя. – Отпреди малко.

– Защо не каза нищо? – попитах с умишлено спокоен глас, макар че далеч не бях спокоен.

– Защото е просто главоболие – провлачи тя.

– Просто главоболие? – повторих смяно. – И Древните богове ли ги болят главите? – Погледнах Нектас. – Струва ми се откачено.

– Болят ги – отвърна дракенът. – Но обикновено си има причина.

Нямаше ли винаги причина да те боли главата?

Киеран докосна бузата ѝ.

– Кожата ѝ е още по-студена. – Той стисна челюсти. – Прекалено студена.

Попи прехвърли поглед между двамата ни.

– Какво? Не ми е студено.

Докоснах другата ѝ буза, а тя пипна с пръст брадичката си. Стомахът ми потъна. Плътта ѝ не беше студена, а направо ледена. В този момент осъзнах нещо.

– Изпитваш ли нужда да се храниш?

– Не мисля – отвърна тя, бутвайки ръцете ни от лицето си. – И кожата ми е студена, защото сме под земята.

– Не мисля, че е защото сме под земята – възрази Киеран.

Съгласен бях.

– Беше студена още преди да слезем тук.

Попи ни изгледа ядосано.

– Момчета, оценявам загрижеността ви, но не е необходима.

Имаме си по-важни грижи.

– Не съм съгласен – заявих. – Никой не е по-важен от теб.

– Кас – присви предупредително очи Попи.

Очи, под които плуваха бледи лилави сенки.

– Спала ли е? – попита Нектас.

Тя се намръщи още повече.

– Снощи.

– Не говоря за такъв сън. – Нектас нагласи по-удобно припадналия бог в ръцете си. – Навлизала ли си в дълбок сън? В стаза след Възнесението си?

– Не – сбърчи нос тя.

– Поспа малко в началото, но стана защото... – Киеран погледна Ирес, после явно реши да не споделя много подробности, въпреки че богът беше в несвяст. – Не, не е спала така.

– По дяволите! – Нектас изви мрачно устни. – Значи си претърпяла Възнесението и Отсяването си, без да изпаднеш в стаза?

– Аха. Е, загубих съзнание за няколко секунди – допълни Попи. – Но това го знаеш.

– Хич не ми харесва накъде е тръгнал този разговор – измърмори Киеран.

И на мен не ми харесваше.

– Моментът е доста неподходящ – подхвърли под носа си Нектас.

Напрегнах се.

– За какво?

– За това, което вероятно ще се случи всеки миг – отвърна той.

– Ще трябва да си по-конкретен – настоях през нов пристъп на парещ гняв.

– Добре съм – увери ни Попи и се обърна към Нектас. – Може ли вече да го изкараме от клетката, моля?

Нектас кимна.

– Точно това смятам да направя, но ти по-добре седни.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Послушай го – посъветва Киеран, впил сериозен поглед в нея.

Сенките под очите ѝ потъмняваха с всяка изминала секунда.

– Моля ви, не се безпокойте за мен – каза Попи. – Чувствам се напълно...

Вдиша рязко и притисна ръка към слепоочието си.

– Пак ли главата?

Хванах я за раменете и я завъртях към себе си. Остър страх прониза гърдите и стомаха ми.

Беше стиснала очи.

– Да, просто ме боли главата. Ще...

Краката ѝ се подкосиха.

– Попи! – Хванах я през кръста, а Киеран скочи напред и подпря тила ѝ. – Отвори очи. – Обгърнах бузата ѝ с длан и... богове, кожата ѝ беше леденостудена. Пъхнах другата си ръка под свивката на коленете ѝ и я вдигнах до гърдите си. – Хайде. Моля те...

– Няма да се събуди, колкото и да я молиш.

– Какво означава това, мамка му?

Киеран завъртя яростно глава към Нектас.

– Означава, че съм сбъркал, като реших, че е завършила Отсяването си. Сега навлезе в стаза, за да го приключи – обясни Нектас. – Учудвам се, че това се случва чак сега... и че изобщо се е събудила по-рано. Явно етерът ѝ е много силен. Затова...

– Не ме интересува етерът ѝ – изръмжах. – Какво ѝ се случва?

– Етерът ѝ трябва да те интересува, особено при положение че си Единен с Древен бог. Но това не е важно в момента – обяви с влудяващо спокойствие Нектас. – Тя е в стаза, също като баща ѝ. Случва се, когато Древните богове, както и обикновените, завършат Отсяването си. Или когато са отслабени и не успеят да си възвърнат силите. Щяхте да усетите, ако Попи беше ранена или я грозеше заплаха.

– Какво искаш да кажеш? – Киеран се обърна към Попи. Делано изскимтя, обикаляйки тревожно. – Как ще усетим?

– Дори земята ще иска да я защити – каза Нектас. – Тя ще...

– Ще влезе под земята – пророних, спомняйки си корените,

които изскочиха от земята и се опитаха да я обгърнат, когато я раниха смъртоносно в Пустошта.

Тогава обаче не знаехме какво се случва.

– Тя просто *спи* – повтори Нектас. – Това е.

Това е? Погледнах Попи. Беше отпуснала буза до гърдите ми. Ако не броях сенките под очите ѝ и студената ѝ кожа, наистина изглеждаше заспала.

– Колко... – Прокашлях се. – Колко дълго ще спи?

– Не мога да ти отговоря. Да, знам, че това не ви харесва – добави, когато Киеран изръмжа. – Може да е ден, може да са няколко. Седмица. Различно е за всеки, но тялото ѝ навярно се опитва да влезе в крачка с тежкия процес. Ще се събуди веднага щом Отсяването ѝ завърши напълно.

Киеран изруга тихо и потри късата си коса с ръка. Загледах Попи и натискът в гърдите ми се усили. Това ли бяхме усетили с Киеран през връзката, изкована по време на Единението ни? Че е на ръба на стаза? И може да спи дни наред? Цяла седмица?

– Богове! – процедих през зъби, бесен, задето бях толкова безсилен да ѝ помогна.

– Занесете я на удобно място и ѝ дайте време. Само това можете да направите – каза Нектас. – Аз ще се погрижа за Ирес.

Удобно място? Тук? С Киеран се спогледахме. Попи нямаше да се чувства удобно никъде в Уейффеър, но няхахме избор.

– Ще ѝ намерим някое място – отвърна Киеран, възприемайки обичайната си роля.

Ролята на единствения благоразумен. Единственият спокоен и здравомислещ, когато нещата се объркаха. Но знаех, че често това е просто фасада. Понечих да се обърна.

– Трябва да знаете нещо – добави Нектас и всички спряхме на място. – Стазата в края на Отсяването може да има... неочаквани и дълготрайни странични ефекти.

Сякаш юмрук стисна сърцето ми. Изпаднах в още по-голям смут.

– Какви?

– Загуба на памет. Неспособност да познаеш себе си и окол-

ните – обясни той.

Този невидим юмрук...

Направо смачка сърцето ми.

Киеран отскочи цяла стъпка назад.

– Има опасност да... – Спокойствието му започваше да се пропука. – Да не знае коя е? Кои сме ние?

– Да, но рядко се случва. Доколкото знам, само два пъти досега – обясни Нектас с напрегнато изражение. – Просто трябва да сте наясно, че има такава опасност.

Ако се превърнете в реалност? Киеран ме погледна.

– А ако наистина се случи?

Нектас не отговори дълго време.

– Тогава ще се чуди коя е, кои сте вие.

Киеран затвори очи.

Аз не можах. Сведох ги към Попи. Тя беше моето сърце – което всичко. Не можех дори да си представя, че няма да знае коя е – кои сме *ние*.

– Говорете ѝ – каза с поомекнал глас Нектас. – Така правеше Никтос, когато *тя* беше в стаза. Не знам дали го е чувала, но мисля, че помогна. – Той килна глава и погледна Ирес. – На него определено му помогна.

Кимнах и обърнах гръб на дракена. Знаех, че трябва да попитам кога ще се върне, дали ще се върне. Вероятно да. Все пак дъщеря му беше в този свят. Но понеже бях най-целеустременото копеле на земята, ме интересуваше единствено да заведе Попи на удобно място. Не мислех за Нектас и дъщеря му. Нито дори за бащата на Попи или пък за Короната, която току-що бяхме свалили от властта – за кралството, което покорихме, макар и само в тесния смисъл на думата. Всички тези неща бяха важни, но никое от тях нямаше значение за мен.

Понесох Попи обратно през подземния лабиринт към първия етаж. Сърцето ми тупкаше спокойно, равномерно, следвайки ритъма на нейното. И постоянно си го напомнях, докато Киеран вървеше напред, а Делано не се отлепваше от единия ми крак. Всичко останало се размиваше пред очите ми. Усетих единстве-

но, че Киеран проведе тих разговор с един от служителите на замъка и май чух гласа на Емил, докато се качвахме по едно тясно стълбище. Не знаех колко етажа сме изкачили. Виждах само варосани каменни стени и тук-таме прозорци, докато не влязохме в празна зала, затъмнена с тежки, черни завеси. Пред нас се отвори врата и последвах Киеран в тъмна стая. Той отиде до двата големи прозореца край леглото, сграбчи брокатените пердета и ги откъсна от корнизите им.

– Това е стая за гости – обясни Киеран, захвърляйки пердетата. – Не е използвана от доста време, но наскоро са я почистили.

През прозорците влизаше лек полъх. Стаята беше обзаведена с няколко дивана и кресла и май си имаше собствена баня. Щеше да свърши работа.

Киеран ме последва, като тръгнах с Попи към леглото. Хвана кремавата завивка и я отметна. Не исках да оставям Попи. Чувствах се физически неспособен. Ръцете ми затрепериха, като я положих върху леглото.

– Не помръдна дори – чух се да казвам, измъквайки насила ръце изпод тялото ѝ. Седнах до нея и поклатих глава. – Даже клепачите ѝ не трепкат.

– Ще се оправи – увери ме Киеран, а Делано скочи на леглото и легна от другата ѝ страна, отпусвайки глава между предните си лапи. Погледът му беше прикован във вратата. – Не мисля, че Нектас би ни излъгал.

– Успокоява ли те това?

– Ни най-малко.

Прехапах долната си устна и пак поклатих глава. Толкова гадости минаваха през нея.

– Не ми харесва да сме на това забравено от боговете място, особено когато е толкова уязвима.

– Ще уредя кой от слугите да не припарва до целия етаж – обади се Емил откъм входа.

Погледнах атлантиеца. Наистина бях чул неговия глас, но не знаех, че ни е последвал дотук. Мамка му! Трябваше да се стегна.

– Благодаря ти.

Златистите очи на Емил отскачиха към Делано.

– Той няма да мръдне отгук.

Кимнах. Попи изглеждаше толкова... безжизнена. Затворих очи за миг и си наложих да се взема в ръце. Едва ли ѝ беше удобно с всичките ѝ оръжия и омазани с кръв и мръсотия крака. Надникнах през рамо към банята.

– Хиса тук ли е? – попитах за командирката на Кралската стража.

Киеран кимна.

– Да я пратя ли да намери чисти дрехи за Попи?

– Да.

Прочистих гърлото си и се заех да разкопчавам ножницата на бедротото ѝ. Това начинание ми подежда неочаквано успокояващо. Накара всички ревящи мисли в главата ми да стихнат, за да си спомня кой съм – кои сме ние.

– Емил?

– Да – отвърна незабавно той.

– Ще отсъстваме известно време, но никоой, освен нашите хора, не бива да разбира причината – подхванах, измъквайки ножницата изпод крака ѝ. – Най-напред трябва да се уверим, че в Уейфеър е безопасно.

– Заемам се – отвърна Емил. – Вълчаците и Хиса с Кралската стража поеха охраната на замъка още докато вие бяхте в подземие.

– Идеално. – Киеран пое ножницата и я остави на нощното шкафче. – Трябва да намерим брат ми и... и Милисът.

– Наил тръгна подир тях – каза Емил.

– Не искам... – Срегнах погледа на Киеран. – Не искам да стъпват на този етаж.

– Разбрано – отвърна Емил. Този път дори той не подхвърляше шеги. – А какво да правим с Възнесените? Не намерихме други в замъка, но ме уведомиха за няколко групички по именията край Златния мост и в район Градината.

Избий ги. Това беше първата ми мисъл. *Бързо и ефективно.* Но докато търках с пръсти едно петно мръсотия върху ръката на

Попи, осъзнах, че тя не би постъпила така. Особено като не можеш да се оправдая, че тичат към нас.

– Да си стоят по домовете. – Думите имаха вкус на пепел. – Никой да не им посяга, докато не обсъдим какво да правим с тях.

– Дадено – каза Емил. Умълча се за момент, после попита: – Ами баща ти?

Мамка му! Дори не се бях замислил за него и другите в Падония.

– Трябва да му изпратим съобщение – каза Киеран, коленичил до нас. – Да го известим как стоят нещата. Но не е нужно да му казваме за Попи.

– Съгласен. – Въздъгнах тежко, защото знаех, че научи ли за триумфа ни, веднага ще потегли насам. А нямах представа дали Попи ще се е събудила дотогава. Сетих се за приятелката ѝ. – Да доведе и Тауни.

– Ами народът на Карсодония? – попита Емил след малко. – Още са заключени по домовете, в момента по свое желание, но едва ли ще останат затворени още дълго.

Не, нямаше.

Добър въпрос – какво да правим с тях?

– Мнозина от тях цял живот вярват, че ние сме чудовищата. Ще бъдат уплашени. Ще трябва... ще трябва да поговорим с тях.

Киеран кимна утвърдително.

– Мисля, че този момент още не е настъпил.

– Да, ще прекосим този мост, когато сме готови да го опожарим – засмях се сухо, почесвайки брадичка с opakото на ръката си. – Първо трябва да намерим Малик. Той познава доста от Покварените тук.

– Може да са ни от помощ. – Киеран се обърна към Емил. – Друго?

– Не се сещам, но сигурно до пет минути ще ми хрумне. – Емил отстъпи назад, но спря. – Всъщност вече ми хрумна.

Лека усмихва подръпна устните ми.

– Намерихте ли го? – попита Емил. – Баща ѝ?

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Да. – Този път му се усмигнах широко и с малко повече сила. – Нектас ще го води... у дома.

– Нектас – повтори Емил и изсвири тихо. – Оня грамадански дракен.

Засмях се дрезгаво. Да, грамадански беше.

– Хрумна ми още нещо – обяви Емил и Киеран се ухили. – В градската библиотека се случи... нещо странно, почти експлозия. В момента проверяват положението.

– Няма страшно – уверих го, следейки дишането на Попи. – Богинята Пенелафи беше.

– Моля? – извиси учудено глас Емил.

– Правилно го чу – обади се Киеран. – Боговете се пробуждат. Тя спеше под библиотеката. – Той се замисли за момент. – Може и други да се размърдат тук или из цял Солис, ако вече не е станало.

– А, добре. Това са си съвсем нормални и очаквани събития – отвърна бавно Емил. – Ще... ще разпространя новината. Сигурен съм, че няма да има въпроси и никой няма да реагира твърде драматично.

Той се обърна да си върви.

– Емил... – Завъртях се към него и го огледах внимателно. Стоеше невредим пред мен, но просто не можех да прогоня от главата си спомена за копието през гърдите му. – Как се чувстваш?

– Ами... – Емил погледна нашърбените дупки в бронята си. Преглътна и плъзна очи към Попи. – Радвам се, че съм жив. Като се събуди, ѝ предай, че винаги ще има пълната ми преданост и безкрайното ми преклонение.

Присвих очи насреща му.

Емил ми смигна и пак се обърна към вратата.

– Шибаняк – измърморих и се завъртях към Попи.

Нищо подобно нямаше да ѝ предам.

Киеран се засмя, но звукът бързо стихна. Богове, колко би ни се ядосала, ако знаеше, че я зяпаме така, докато спи. Сигурно щеше да наръга поне единия от нас. Досмеша ме, но смехът не можа да излезе от гърлото ми.

– Тя ще е добре. Ще се събуди и ще знае коя е. Ще знае кои сме ние. – Киеран сложи ръка на рамото ми. – Само трябва да почакаме.

– Да.

Тежки емоции запушваха гърлото ми, стягаха гърдите ми.

Киеран стисна рамото ми, после свали ръката си и се прокашля.

– Според теб, какво искаше да каже Нектас, като спомена етера ѝ и нашето Единение с Древен бог?

Потрих брадичката си. Трябваше ми малко време да си спомня за какво говори.

– Човече, напълно бях забравил за това. Нямам представа. А той, естествено, не ни обясни като хората.

– Започвам да си мисля, че дракените имат уникална способност за неясен изказ – измърмори Киеран.

Засмях се дрезгаво.

– Да, но и ние си имахме по-важни грижи.

И още ги имахме.

– Да ѝ говорим. – Надникнах към Киеран. – Това ни посъветва Нектас.

– Така е.

Но за какво да ѝ говоря? Поклатих глава, загледан в лицето ѝ. Изглеждаше толкова спокойна, а аз имах чувството, че нещо ме разкъсва отвътре. Погалих с пръсти студената ѝ буза. *Говорете ѝ*. Докоснах белега, започващ от слепоочието ѝ, и незнайно защо се сетих за първия път, когато я видях без булото.

А после се сетих и за първия път, когато я видях *истински*.

Не знаех дали това бе имал предвид Нектас, но беше някакво начало. Въздъгнах дълбоко, докато Киеран изпъваше ръкава на ризата ѝ.

– Разказвал ли съм ти за живота ми в Масадония? – попитах я и усетих как Киеран и Делано вдигат погледи към мен. – Не помня, но май не съм ти разказвал как живеех, преди да стана твой страж. Какво правех. – Този път въздъгнах по-тежко, защото бях направил *много* неща. – И как всичко се промени – как самият аз

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

се промених – заради теб.

Пъхнах един кичур коса зад ухото ѝ.

– Но откъде да започна? – Разрових се из спомените си. Първоначално бяха мъгляви. Но след малко... – Мисля да започна от Превала.